

Štyridsiata tretia kapitola alebo Ako sa môj plán vydaril

Zdalo sa mi, akoby sme v tej skrini sedeli celú večnosť, a pritom aj tak krátko. Boli sme ticho, takmer sme sa nepohli, iba som počúvala tlkot svojho srdca. Thomas ma držal, nechal naše prsty tak, ako boli, a ja som si vychutnávala vzájomnú blízkosť.

Zvonku sa znovu ozvalo klopanie, potom posledný raz a zavládol pokoj. Po chvíli nám obom bolo jasné, že slečna Brandonová-Weldersonová zrejme odišla.

Mohli sme jednoducho vstať, vydýchaný, horúci vzduch skrine nechať za sebou a konečne si natiahnuť nohy. No nehýbali sme sa, nerozhodní, kto z nás dvoch urobí prvý krok a naruší našu intimitu.

Mlčala som, akoby som nevedela, že už je po všetkom, a snažila sa uložiť si do pamäti pocity, ktoré ma priviedli do stavu blaženosti. Búšenie srdca, šteklenie v žalúdku, nádherný dotyk Thomasových rúk – jednej na mojom boku, druhej prepletenej s mojou.

Lenže potom sa Thomas pohol a hneď som vedela, že sa blíži koniec. Jemne odtiahol ruku, rozpačito si odkašľal a odtláčil dvierka

na skrini. Tá chvíľa sa skončila a s chladným čerstvým vzduchom k nám vtrhla aj realita. A tá bola taká, že som sedela v skrini na kolenách cudzieho muža.

Cítila som, ako sa ma zmocňujú rozpaky a červenajú mi líca. Zaprela som sa o stenu skrine, aby som sa zdvihla a vyšla von. Takmer som si necítila nohy, ale keď som sa postavila, hneď mi v nich začalo hrozne brnieť. Urobila som dva roztrasené kroky, oprela sa o písací stôl, aby som sa narovнала, a snažila som sa ani za nič nepozrieť na Thomasa, ktorý tiež vyliezol a naprával si košeľu s vestou.

Našťastie nás nikto nevidel. Vôbec som si nechcela predstaviť, aká by to bola hanba, keby sa o tom dozvedel strýko. Alebo, bože-chráň, môj otec!

Rozvážne som sa nadýchla a vydýchla a potom som si povedala, že to, koniec koncov, nebol môj nápad. Vyhlásila som nahlas a zreteľne, že do tej skrine dobrovoľne nevstrochím, a ani som to nespravila. Bola som donútená. Thomas ma schmatol a odniesol ma tam. A hoci som to z morálneho hľadiska nemohla schvaľovať, bolo to úžasné.

V kancelárii mi bolo zima, bol tu prievan, chýbalo mi Thomasovo teplo a pocit bezpečia, ktorý mi dával v skrini.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa, keď ku mne pristúpil.

Predsa len som k nemu zdvihla zrak. Díval sa na mňa zmätene, ale v jeho pohľade bolo zároveň aj vzrušenie. Mal rozstrapatené vlasy, ruky príďaleko odo mňa a jeho pery mali magickú príťažlivosť, ktorá ma nútila stále na ne hľadieť. No ovládla som sa. Napokon, posledné minúty boli dostatočne vzrušujúce.

„Áno,“ odvetila som a hlas som mala piskľavý, čo ma však neprekvapilo. „Iba nohy mi asi odumreli,“ dodala som a Thomas sa pousmial. Srdce mi išlo vyskočiť z hrude.

„Ešteže nenosíte veľmi široké sukne, inak by sme sa tam vôbec nezместili,“ zažartoval s rukami zastrčenými vo vreckách. Bola som